

Ujlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

2018. december

Advent

Várákozás. Egyik ünnepünk sem kapcsolódik olyan erősen a várákózáshoz, mint éppen az adventi idószak. Átéljük a még megváltatlan kor emberének kínzó vágyát a rejtőző Isten után (vö. Iz 45, 8. 15.), várjuk – bár gyakran csak módjával és lehetőleg a távolabbi jövőbe tervezve – az igazságos Bíró eljövetelét, hogy megítélje a gonoszokat. És várjuk, hogy Isten belépjen a mi életünkbe is, lehetőleg itt és most, hogy szabadulást hozzon mindattól, ami fogva tart. Amikor éppen nem sántikálunk kétfelé (vö. 1Kir 18, 21), nem egyezkedünk a semlegesnek álcázott gonosszal, akkor őszinte szívvel vágyunk arra, hogy Isten letörje rólunk régi és új, kisebb és nagyobb, nyilvános és titkolt, elismert és már-már szokássá merevedett bűneink láncát. Rejtett bűneinket talán nem is mindig tartjuk véteknek, pedig ezek is eltávolítanak az Úrtól, akárcsak a góg (vö. Zsolt 19, 13-14.). Várjuk, elvárjuk, hogy

Isten segítséget nyújtson, gyógyítsa testi-lelki-szellemi bajainkat, megóvjon minden rossztól és gonosztól (vö. pl. Zsolt 37, 33), és áldása kísérsen. És Isten sokszor késlekedik, hallgat, ölbe tett kézzel nézi, ahogy bajlódunk (vö. pl. Zsolt 74., 102.).

Isten is vár. Mégpedig ránk vár. Arra vár, hogy felismerjük és elismerjük őt Urunknak. Isten mindenét, önmagát is odaadta értünk, nekünk (vö. Róm 8, 32), cserébe ő sem éri be kevéssel. Nem akarja ő semminket, hiszen minden az övé (Zsolt 50, 9-13.). Ő minket magunkat akar saját magának lefoglalni. Minden erejével a javunkat akarja, ám szabad akaratunkat tiszteletben tartja. Még csodát sem tesz, ha nem fordulnak felé igaz hittel, bizalommal (vö. Mk 6, 5).

Bármilyen mélységben vagyunk is (Zsolt 130, 1), akár feneketlen víz vagy iszap fenyeget elnyeléssel, akár bezáródó szájú verem alján leledzünk (Zsolt 69, 15-16.), Isten még sincs messze tőlünk, csupán alig karnyújtásnyira. Hiszen Jézus azt mondja, hogy az ajtóban – tudniillik lelkünk ajtajában – áll, és kopog (Jel 3, 20). Ránc vár: csak mi tudjuk kinyitni ezt az ajtót, hogy beengedjük, és vele ehessünk, azaz közösségre léphessünk vele. Viszont kérdés, hogy csupán

vendégként akarjuk-e őt látni, vagy pedig valódi Úrként (Mal 1, 6)? A vendéget ugyanis megtúrjuk ideig-óráig, kedvére teszünk, amíg nálunk van, egy bizonyos idő után azonban már többnyire szabadulni szeretnénk tőle: rendet kell tenni, fáraszt a jó viselkedés, kedveskedés, szolgálat. Aztán a vendég (végre) elmegy, és az emléke is elhalványul, semmibe foszlik – akárcsak az istentelenek reménye (vö. Bölcs 5, 14; fordítva használja a hasonlítás). Mi meg magunkra maradunk rengeteg felesleges lommal a szívünkben, s észrevétlenül megszokásaink, kisebb-nagyobb bűneink rabjaivá leszünk ismét vagy továbbra is (Mt 12, 43-45.; Lk 11, 24-26.).

Ha viszont valódi Úrként engedjük be Jézust, akkor el kell fogadnunk, hogy valóban királyként tevékenykedhessen bennünk: tetszése szerint távolíthassa el az Ő értékrendje szerinti kacatokat, rendezhessen be saját ízlése

szerint új bútorzattal, és kezelhesse sebeinket. Vannak sebek, amelyeket zárni lehet, és így gyógyulnak, másokat ellenben nyitva kell kezelni még akkor is, ha esetleg nem olyan szép a látványuk, vagy fájdalmasak – de ezt mindig a hozzáértőnek kell eldöntenie. Szabad kezet kell adnunk Jézusnak, máshogy nem lehetséges a tetszésére lenni: aki nincs vele, az valójában ellene van, és aki nem gyűjt vele, az szétszór (Mt 12, 30). Nem lehet félszívvvel vagy részlegesen Istennek szolgálni, mert ő féltékeny (Kiv 34, 14). Nem olyan értelemben féltékeny, hogy bármit sajnálna tőlünk, hanem tudja, hogy nélküle semmit sem tehetünk, semmire sem jutunk (Jn 15, 5). Csak őbenne van élet (Jn 1, 4), ő maga az élet (Jn 14, 6), az élet teljessége (Zsolt 17, 11). Egyes divatos önmegváltó irányzatokkal szemben Isten nem ígér problémamentes életet, gazdagságot, egészséget, szépséget stb., de ha valóban rá bizzuk életünket, akkor örök javaink biztonságban lesznek (Mt 6, 20; Lk 12, 33), az ő békéje lesz bennünk (Jn 14, 27), hiszen ő velünk van minden nap a világ végezetéig (Mt 28, 20b).

Molnár Gábor

Adventi és karácsonyi programjaink 2018

Rorate szentmisék: Adventben hétfőtől szombatig minden reggel ½7 órától énekes szentmise. Keddtől péntekig népénekes, a kántor vezetésével, hétfőnként a gitáros ifjúsági énekkar, szombatonként a Sarlós Boldogasszony Kórus szolgálatával.

Zsolozsma adventben kedden és pénteken reggel a szentmise után, vasárnap délután fél hattól az esti szentmise előtt.

Az Ürömi utca és a Szépvölgyi út sarkán lévő kápolna az adventi hétköznapokon (hétfőtől péntekig) ¼8 és 8 óra között várja a betérőket. (Szervező: Balthazar Katalin.)

„Szállást keres a Szentcsalád”. A hívek családról családra viszik tovább a Szent Család képét. Kérjük, jelentkezzenek a szervezőnél: Udvaryné Kovács Bettina, tel: 06/30 938-8292

Nagytakarítás a templomban: december 8-án (szombaton) délelőtt 8-tól 11-ig. Segíteni jelentkezőket szeretettel várunk. (Szervező Szakolczai Judit.)

A szent kenet közös templomi felvétele: december 9-én (vasárnap) a ½11 órai szentmisén.

A testi-lelki betegeket megerősítő szentség felvételére előzetesen jelentkezni kell a sekrestyében.

Karácsonyi hangverseny: december 15-én (szombaton) a 18 órai szentmise után, kb. 19 órakor. Énekel a Sarlós Boldogasszony kórus, Török Andrea karnagy vezetésével.

Idősek, nagycsaládosok és rászorulóknak megajándékozása: december 16-tól (vasárnaptól) karácsonyig. (Szervező: Munkácsi Péter és Szaszovszky József)

A lelki örökbefogadás lezárása: december 20-án (csütörtökön) a 18 órai szentmise után. A lelki adoptálást vállalóknak közös hálaadó imádság. (Szervező:

Havasiné Zentai Edit.)

Munkatársak karácsonya: december 16-án (vasárnap) a 18 órai szentmise után. (Szervező: Jüling Erika és Szakolczai Judit.)

Karácsonyfák templomi feldíszítése: december 22-én (szombaton) délelőtt 9-től 12-ig. (Szervező: Udvarny Gergely.)

A karácsonyi színdarab főpróbája: december 23-án (vasárnap) 10 órától. (Szervezők: Lasetzky Krisztina, Hecsei Nikoletta.)

A karácsonyi színdarab előadása: december 24-én hétfőn du. 3-kor a templomban. Az előadást a jelenlévő gyermekek megajándékozása követi. (Szervezők: Lasetzky Krisztina, Hecsei Nikoletta.)

KARÁCSONY ÜNNEPE: december 24/25-én (hétfő/kedd) éjféli szentmise.

December 25-én és 26-án (kedden és szerdán) vasárnapi miserend, szentmisék 9-kor, ½11-kor és 18-kor.

Szent Margit engesztelő mise: december 27-én (szerdán) este 6 órakor, előtte vesperás fél 6-kor.

Szent Család ünnepe: december 30-án (vasárnap) 10 órakor szeretettel várjuk a Szent István terembe jubiláló házaspárjainkat, vagyis mindazokat, akiknek 2018-ban ünnepelt házassági évfordulójának száma 5-el osztható. Kérjük az érintettek előzetes jelentkezését! (Szervező: Soósné Bognár Bernadett.)

Év végi hálaadó szentmise és lelkipásztori beszámoló: december 31-én (hétfőn) este 6 órától.

Januári előzetes:

Ünnepi szentmise Szent Margit tiszteletére a margitszigeti kolostorromoknál: 2019. január 20-án (vasárnap) délelőtt 11 órakor.

Főcelebráns Erdő Péter bíboros úr.

Az ökumenikus hét január 20-án (vasárnap) este kezdődik. A hét során esténként a különböző felekezetek hívei egymás templomaiban tesznek látogatást.

Árpád-házi Szent Margitra emlékeztünk

Azóta, hogy Szent Margit életének fő színtere, a róla elnevezett sziget valamikor a XVIII. században az újlaki plébánia területéhez csatoltatott, ápolják az újlaki hívek – több-kevesebb buzgalommal – a szent királynő emlékét. Igaz, szent végül csak 1943-ban vált hivatalosan belőle, de ennek keréknek mondható 75. évfordulóját éppen a napokban ünnepeltük. Konferenciával, zárandoklattal és szentmisével és zsolozsmával, végezetül pedig szoboravatással!

A margitszigeti Danubius Grand Hotelben november 17-én tartott konferencián közel 150 fős hallgatóság

hallgatta végig a tudós előadók elkötelezettségéről is tanúskodó előadásait. Deák Hedvig nővér a Margitról szóló legrégebbi irodalomról adott áttekintést, ennek során kiemelte Margitnak a maga korában igen modernnek ható erős egyház- és hivatástudatát. Bakonyvári M. Ágnes művészettörténész a szobrot finanszírozó főváros képviselőjeként került az előadók közé, de mondandója ezen túlmenően szubjektív vallomás is volt Margit és kereszténység mellett.

Margit példájára „engedjük magunkat kiléptetni a komfortzónáinkból” – ajánlotta mindannyiunknak.

A szobrot alkotó Bakos Ildikó arról is beszélt, hogy az alkotás folyamán a mű és maga a művész „együtt változott”, fejlődött. Olvasmányai során felfedezte Szent Margitban a szeretetet és a keménységet egyaránt, és ezt meg is próbálta ábrázolni alkotásában. Sőt, mint eltanulnivalót nekünk is figyelmünkbe ajánlja...

Jelenits tanár úr bölcs humorral beszélt a szent fogalmáról, különös figyelmet szentelve a „mindenben hasonlónak lett hozzánk...” bibliai passzusnak. Madas Edit pedig arról a XVI. századi kódexről beszélt, amely Ráskay Lea kézírásában őrzi Szent Margit „magyar legendáját”. És méltatta a kódex keletkezésének korát, a magyar művelődéstörténetnek ezt a középkor-végi, mindössze egy emberöltőnyi ideig tartó, főképp apácakolostorokban virágzó szakaszát.

A nap második fele zárandoklattal kezdődött: mintegy 20 újlaki hívő gyalog tette meg az utat Ferenc

atyával templomunktól a szigeti Szent Mihály kápolnáig. Ferenc atya mutatta be a 15 órakor kezdődő szentmisét is a kápolnát zsúfolásig megtöltő híveknek; ezt ünnepi zsolozsma követte.

Szent Margit szobrának felállítására technikai okokból csak néhány nappal később került sor a domonkos kolostor romjainál. Az esős időben is számos résztvevővel megtartott ünnepség méltó folytatása volt a konferenciának. Beszédet mondott a főváros képviselőjében Szalay-

Bobroviczky Alexandra főpolgármester-helyettes, a főegyházmegye nevében pedig Snell György segédpüspök, aki megáldotta Bakos Ildikó alkotását. A Szent Margit gimnázium kórusa egyebek mellett a Margit által igen kedvelt Salve Regina himnuszt is elénekelte.

Szaszovszky József
Fotó: Magyar Kurír

Adventi előkészületi lelki nap

November 24-én, szombaton, a nemzetközi szentségimádáshoz is kapcsolódva közösségünk az adventet előkészítő lelki napot tartott. Az egész napos rendezvény során külön gondoskodtunk a gyermekek foglalkoztatásáról, volt adventi koszorú-kötés és közös ebéd is.

A felnőtt-program központi eseményét két előadás képezte. Mindkettőhöz **kiscsoportos megbeszélések** kapcsolódtak. A délelőtti előadó, **Vargha Péter atya**, Isten és ember viszonyát elemezve közelítette meg az imádkozás fontosságát. Abból indult ki, hogy a vallásos embernek el kell határolódnia a gnosztikus gondolkodástól. (Ez a filozófiai irányzat és gyakorlat abszolutizálja az ismeretet, az emberi tudást, következésképp akadályozza az isteni kegyelem működését.) Ezzel szemben az előadó a Szent Ágostontól kölcsönzött megfogalmazás alapján – „az

ember (csak) azt tegye meg, amire képes” – a kegyelem jelentőségét hangsúlyozta. Rámutatott, hogy a negatívnak látszó eseményekben, akadályokban, betegségeinkben, nyomorúságainkban is fel kell tenni magunknak a kérdést, hogy ezáltal Isten mit üzen nekünk, „mit akar kihozni” mindebből (vagyis mit kíván tőlem). Az isteni akarat felismerésében fontos szerepet játszik az ima. Végre el kellene szakadnunk azoktól az imádkozást mechanikus tevékenységként felfogó katolikus szokásoktól, amelyek megakadályozzák, hogy ténylegesen közelebb kerüljünk az Úrhoz. Meg kellene tanulnunk személyesen, vagyis a saját szavainkkal is megszólítani az Istent. Nem kell tartanunk attól, hogy valamit nem jól mondunk, hiszen az imádkozásban mindenki kezdőnek tekinthető. – A hallgatóság nagy csodálkozását és elismerését váltotta ki, amikor az atya

mindezek demonstrálására elkezdett hangosan, a közösség előtt imádkozni. Kiemelte, hogy bármit teszünk, csak a Szentírás metaforája szerinti „völegényre”, vagyis Krisztusra figyeljünk, csak az ő vezetését fogadjuk el, és őt dicsőítsük, mint a „Magnificat” Máriája.

A délutáni előadást **Müller György atya** tartotta. Az ő gondolatmenetének gerincét is az alkotta, hogy a látásmódunkon kell változtatni. Az ember ugyanis hajlamos a saját oldaláról tekinteni a világ dolgait, holott a helyes irány éppen fordított: nem azt kell alapul venni, hogy én egy-egy szituációban hogyan viselkedem („piros és fekete pontok gyűjtése”), hanem hogy mit tett velem az Úr. A magvetőről szóló példázatot említve hangsúlyozta, hogy a Magvető (Isten) életképes vetőmagot szór a szántóföldre vagy a köves talajra. Isten viszonzszolgálat és érdemeink nélkül ajándékoz. Mindig ő kezdeményez, a kérdés csak az,

hogy a másik oldalon elfogadják-e az ajándékot. Az „ajándék” sem afféle kitüntetés, hanem munkaeszköz, és egyben közösség-képző, alakító eszköz. (Lásd: a napkeleti bölcsek együttesének példája). Utalt arra is, hogy Isten sohasem passzív, hanem élő, mindig „jelen lévő”, mindig ható, aki „nyugtalanít” minket azáltal, hogy el akar vezetni minket valahová.

Az előadásokat és kiscsoportos foglalkozásokat a templomban **szentségimádás és szentmise zárta.**

Köszönet és tisztelet az előadóknak, a szervezőknek, elsősorban Ferenc atyának, valamint a főzőasszonyoknak, a kávéról, teáról, süteményekről gondoskodóknak, a gyermekekkel foglalkozóknak, a teremátrendezésben közreműködőknek, valamint minden résztvevőnek! Szép adventi készülődést kívánva

Fülöp Györgyi

Egy lelki nap emlékezetes pillanatai

Vargha Péter atyának az argentin tangóról szóló példabeszédére sokáig emlékezni fogunk. Ahogy Müller Gyuri atya újszerű fejtegetésére is a magvető-példabeszédről. Két kedves régi papunk Ferenc atya meghívására jött el a plébánia november 24-i lelki napjára, és elmélkedett hitről és imádságról. Ott folytatták, ahol Péter atya 1984-ben, Gyuri atya 2004-ben abbahagyta.

Az argentin tangós példabeszéd egy házaspárról szólt, akik érett fejjel akarták a táncot megtanulni. Csak csetlettek-botlottak, mire tanáruk leültette a férjet, és maga kezdte táncoltatni az asszonyt. A szemembe nézzen, ne a lábára figyeljen, kérte, de hiába. Csak ötödszöri felszólításra engedelmeskedett – és láss csodát: Néhány botladozó lépés után olyan simán táncolt, mintha úgy született volna. Engedjük el és adjuk át magunkat!

Péter atya másik gondolatában is magunkra ismerhettünk. Azt imádkozzuk, mondta, hogy „Legyen meg a Te akaratom”, s közben a saját akaratom teljesítését várjuk Istentől. Hogy gyógyuljon meg, akit szeretünk, hogy sikerüljön a vizsgánk és így tovább. Csupa énközpontú szempont. Akkor is magunkból indulunk ki, ha csapás ér bennünket. Azt kérdezzük Istentől, hogy „Miért tetted ezt velem?”, és nem a javunkat szolgáló kérdést tesszük fel, hogy „Mit akarsz kihozni belőlem ezzel?” Pedig bízunk kellene szeretetében. Rá kellene hagyatkozni a saját érdekünkben.

Isten akaratának megismeréséhez a Bibliát kellene olvasnunk. Sokszor, folyamatosan, mert minden életkorban újabb útmutatást kapunk belőle. Még Péter atya számára is tartogatott megrendítő felfedezéseket, mint legutóbb az Efézusi levél 1,4-ben. Amiről elmondta, hogy még neki is nehéz felfogni, de hinnünk

kell, hogy Istenben előbb született meg Jézus, és általa minden egyes ember terve, mint a világ terve. De ha ezt elfogadjuk, új szemmel nézünk Istenre. Megértjük, hogy nekünk, embereknek, ajándékkul teremtette a világot.

Müller Gyuri atya ugyanezt fedezte fel a magvetőről szóló példabeszédben. Amely szerinte nem arról szól, hogy Isten igéi csak az arra érdemeseknek válnak hasznára. A példabeszéd örömhír a bőkezű, az adakozó Istenről, aki érdemesnek és érdemtelennek egyaránt osztja adományait. Az adakozó Isten szempontjából figyelve magunkat nem azt kell számba vennünk, hogy mi jót és mi rosszat tettünk, hanem hogy hol tapasztaltuk meg kiáradó szeretetét. Meg kell tanulnunk észrevenni, milyen sokszor segített rajtunk, és ez erőt ad nekünk.

Péter atya intelmét megfogadva, aki szerint minden miséről elég egy gondolatot magunkkal vinni, én megpróbáltam az adakozó Isten szempontjából figyelni a mai napomat. Először majdnem otthon hagytam az erszényemet, de a helyett, hogy bosszankodtam volna magamra, megköszöntem Istennek, hogy eszembe juttatta. A kapun kilépve megköszöntem, hogy elállt az eső, aztán hogy a jó villamos jött, és hogy a pályaudvaron kedvesen tájékoztatott az információs. Apró dolgok voltak, mégis derűsé tették a reggeletem és az egész napomat.

A lelki napon szó volt még a személyes hangú imádkozásról és hasznáról: miközben Istennel beszélgetünk, magunkról vallunk. Ami jó alkalom arra, hogy megismerjük magunkat. Olyannak, amilyenek valójában vagyunk. A személyes hangú imádkozásra Péter atya nyújtott példát. Ez a lelki nap talán legmegrendítőbb élménye volt.

D. Veszelszky Sára

Adventi feladatsor

Az alábbi gyűjtemény az internetről való. Szeretettel ajánlom az adventi szent időre a Szentírásban található válaszok kikeresését sokszor felmerülő negatív kérdéseinkre.

Keglevich Lászlóné

ISTEN POZITÍV VÁLASZAI A MI NEGATÍV GONDOLATAINKRA

Azt mondod: Lehetetlen. Isten azt mondja: Minden lehetséges. (Lk 18, 27)	Isten azt mondja: De én megbocsátok neked. (1 Jn 1,9, Róm 8,1)
Azt mondod: Túl fáradt vagyok. Isten azt mondja: Én felüdítelek Téged. (Mt 11,28-30)	Azt mondod: Nem sikerül. Isten azt mondja: Majd mindent megadok szükséged szerint. (Fil 4,19)
Azt mondod: Engem senki sem szeret igazán. Isten azt mondja: Én szeretlek. (Jn 3,16; Jn 13,34)	Azt mondod: Félek. Isten azt mondja: Én nem adtam neked a félelem lelkét. (2 Tim 1,7)
Azt mondod: Nem tudom tovább folytatni. Isten azt mondja: Elegendő az én kegyelmem. (1 Kor 12,9; Zsolt 91,15)	Azt mondod: Állandóan aggódom és csalódott vagyok. Isten azt mondja: Minden gondodat hagyd Rám. (1 Pét.5,7)
Azt mondod: Nem tudom, merre tovább. Isten azt mondja: Vezetni fogom a lépteidet. (Péld 3,5-6.)	Azt mondod: Nincs elég hitem. Isten azt mondja: Mindenkinek mértéke szerint adtam hitet. (Róm 12,3)
Azt mondod: Nem bírom ki. Isten azt mondja: Mindent elviselsz. (Fil 4,13)	Azt mondod: Nem vagyok elég okos. Isten azt mondja: Adok neked bölcsességet. (1.Kor 1,30)
Azt mondod: Nem vagyok képes rá. Isten azt mondja: De én képes vagyok. (2 Kor 9,8)	Azt mondod: Teljesen egyedül érzem magam. Isten azt mondja: Én nem hagylak el, nem hagylak téged cserben soha. (Zsid 13,5)
Azt mondod: Nem érdemes. Isten azt mondja: Érdemes. (Róm 8,28)	
Azt mondod: Nem tudok megbocsátani magamnak.	

Biblikum

A megszentelt nap

Emlékezzél meg arról, hogy a szombat napját megszenteld! Hat napon dolgozzál, és végezd minden munkádat! A hetedik napon azonban az Úrnak, a te Istenednek szombatja van: semmiféle munkát se végezz azon se te, se fiad, se lányod, se rabszolgád, se szolgálód, se állatod, se a jövevény, aki a kapuidon belül van! (Kiv 20,8–10)

Már a legkorábbi időkben Krisztus feltámadását ünnepelték, ez lett az újszövetség megszentelt napja. A megszentelés azonban nem merülhet ki abban, hogy szentmisét hallgatunk (Hallgatunk? Részt veszünk – nem ugyanaz!), az ünneplésnek az egész napra ki kell terjednie. A zsidók számára a szombat a Teremtő nagy ajándéka, ekkor böven van idő arra, hogy a lelkükkel foglalkozzanak. Úgy tűnik nekem, hogy a keresztények visszautasítják ezt az isteni adományt.

„Ne dolgozz vasárnap!” Mi a munka? Ne

végezzél olyan teendőt, amit hét közben is elvégezhetsz. Te se, meg azok se, akik tőled függnék. Nyilvánvalóan vannak olyan teendők, amiket akkor és ott kell megtenni. Jézus erre nézve világosan beszél: „Ha ökröd kútba esik ..., Tűzoltó, orvos stb. persze dolgozik. Ők másik nap tartják meg az ünnepet. De tényleg vasárnap kell intézni például azokat a vásárlásokat, amiket hét közben böven el lehetne intézni? Hány család nem tud együtt ünnepelni, mert az egyik családtag ott ül egy pénztárban, a másik családból meg a családfő hordja ki a polcra az árut! Ha nem megy senki vásárolni, ők is otthon lehetnének a családjukkal.

Az ünnepnek azt kell jelenteni, hogy gondolatainkban visszaemlékszünk mindarra, amit ünneplünk. Hogy a megölt Jézus feltámadt a sírból és utat mutatott mindenkinek a jövőt illetően. Elsősülött a halottak között.

Balthazár Zsolt

Keresztény szófejtés

zsinat, szinódus

Fenti szavaink, mint annyi más – főként az egyháziak közül –, a görögből veszik eredetüket. Éspedig közöset. A görögben a ῥοδος (=hodosz) ’ut’-at jelent, a συν- (=szün) elötte pedig azt, hogy ’-val/-vel, együtt’, a *szünodosz* (a szókezdő *h* összetétel belsejében elmarad) értelme tehát ’közös út, összejövetel’. A görög szó latinositott formájával – *synodus* – illették hajdan a különböző szintű egyházi összejöveleteket, tanácskozásokat. Ebből csináltak magyar eleink a középkorban *zsinat*-ot a végződés elhagyásával és a hangok szabályszerűnek mondható módosításával. (A szó eleji, már valószínűleg Itáliában *s*-nek ejtett hang zöngés *zs*-vé vált, a szó végére került *d* ugyanakkor zöngétlen *t*-vé stb.)

A dologban annyi a furcsaság, hogy az egyházi latin nyelvben a görög eredetű *synodus*-t az igazán latinnak mondható *concilium* váltotta fel. Igaz tehát, hogy *zsinat* szavunk forrása a *szünodosz/synodus*, jelenlegi latin megfelelője azonban a *concilium*.

Érdekes, hogy magyar nyelvünk átvitt értelmet is adott a *zsinat* főnévnek. Ez ’zsvaj, lárma’ az egyik, ’lármas néptömeg v. sokaság’ egy másik szótár szerint. Ennek egyik oka nyilván a *zsvaj*, *zsibong* szavainkra emlékeztető szókezdet, de azt sem nehéz elképzelni, hogy ahol több száz ember összegyűlik – még ha kegyes atyák is –, ott megvan a kellő alapzaj. Hiszen ezek az atyák *zsinatolnak*... Ami nem elsősorban azt jelenti, hogy ’zsinatot tartanak’, hanem hogy ’beszélgetve zajonganak’.

Mint elmondtuk, a *szinódus* szót (illetve ennek klasszikus nyelvi formáit) a latinban felváltotta a *concilium*, a magyarban pedig *zsinat* lett belőle.

Mégsem szorult ki végleg a nyelvhasználatból a *szinódus*: míg az egyház vezetőinek, a püspököknek egyetemes tanácskozását zsinatnak nevezzük, megkülönböztetjük ettől a *püspöki szinódus*-t, melyet a II. Vatikáni Zsinat végén, 1965-ben alapított VI. Pál pápa.

„A püspöki szinódus [latinul is: *Synodus Episcoporum*] olyan püspökök gyülekezete, akiket a világ különböző vidékeiről választottak ki, és akik meghatározott időpontokban összejönnek, hogy ápolják a szoros kapcsolatot a római pápa és a püspökök között, és hogy a római pápának [...] segítséget nyújtsanak [...]”, fogalmaz az Egyházi Törvénykönyv (Erdő Péter fordításában).

Míg zsinatot legutóbb jó fél évszázaddal ezelőtt tartott a katolikus egyház, szinódusok jelen évtizedünkben is tartottak. 2014-ben rendkívüli szinódus foglalkozott a családpasszoráció kérdéseivel,

2015-ben pedig rendes szinódus tárgyalt a család hivatásáról és küldetéséről. Ezen gyűlések főrelátora Erdő Péter bíboros úr volt.

„Egyetemes zsinat” és „püspöki szinódus” mellett vannak egyéb magas szintű, számos résztvevő közreműködésével megtartott tanácskozások a katolikus egyházban. Ilyen volt például főegyházmegegyünkben az 1994-ben megtartott „egyházmegegyei zsinat” – latin nevén

synodus(!) dioeciesana. Ez esetben tehát *synodus* = *zsinat*. Ami nyelvilag megint csak azt mutatja, hogy *zsinat* és *szinódus* lényegében ugyanaz a szó, csak éppen kétszer vettük át a klasszikus nyelvekből, egyszer szabadabban (mivel régebben), egyszer hívebben...

Szaszovszky József

Templomi koncertek

A Sarlós Boldogasszony Kórus Újhelyi Éva szólóénekesével és Bartl Erzsébet orgonistával kiegészülve jótékonysági hangversenyt adott november 16-án templomunkban. Műsorukon természetesen nagyrészt szakrális ének szerepelt, régi és modern szerzőktől egyaránt. A szokatlan hétköznapi időpont következtében hosszabb szünet állt elő az esti mise vége és a hangverseny kezdete között, ez is oka lehetett a

közönség szerény létszámának – ez a közönség azonban a szokottnál bőkezűbb adakozással is kifejezte tetszését.

Mint a decemberi programok sorában is szerepel, kórusunk újabb, karácsonyi koncerttel örvendeztet meg bennünket Török Andrea és „csapata” december 15-én, ezúttal már szombaton este 19 órai kezdettel, melyre szeretettel várnak mindenkit.

Sz. J.

Erzsike (néni) rózsái

Amikor néhány évvel ezelőtt az újságban látható fényképet készítettem Erzsikéről, nem gondoltam, hogy ez a kép ihlet majd arra, hogy nekrológot írjak. Most, a halála után úgy érzem, hogy talán ezen a képen keresztül lehet megérteni a lelkületét, amellyel közel három évtizeden keresztül gazdagította közösségünket.

A fényképen Árpád-házi Szent Erzsébet üvegmozaikját nézi, akinek kötényében ott virítanak a rózsák, mint Isten szeretetének jelei, amelyekkel megvédte férje rokonságától a kenyeret osztogató királynőt. Azóta ezek a rózsák a szolgáló szeretet jelképévé váltak, nem csak hazánkban, hanem mindenütt, ahol Szent Erzsébetet tisztelik.

Erzsikének is voltak ilyen rózsává változott ajándékai, amiről kevesen tudnak, amiről most kötelességem írni, hogy halála után még jobban tiszteljük és szeressük őt. Köztudott, hogy a plébánián gyakran csöngetnek be segítséget kérő emberek. Olykor túl sokan is vannak, és nem mindig a legtiszteltebb hangon kérnek tőlünk. Ami részben érthető is, hiszen egy kialvatlan és éhes ember nem mindig találja meg a kellő szavakat. Erzsike nagyon türelmes volt hozzájuk, és nagyon sokszor meg is hallgatta őket, pedig megzavarták könyvelői munkájában, amit mindig precízen végzett. Én ezért gyakran morogtam, és figyelmeztettem, ha túl sokat adunk nekik és beszélgetünk is velük, akkor még gyakrabban fognak

háborgatni minket. Valamivel mindig mentegette őket: Nem tehet róla, hogy beteg, vagy beteg gyermekét, netán édesanyját ápolja – mondogatta. Néha csak bölintott, mintha egyetértene velem, de aztán rajtakaptam, hogy tovább folytatja az adakozást. Szent Erzsébet példájához visszatérve így én kerültem a „lebuktatni” akaró rokonok szerepébe, ő pedig a leleplezett királykisasszony helyére. Gondolom, csodák is történhettek, ha nem is a kötényében, – arra azért soha nem vetemedtem, hogy ellenőrizzem, mit tesz a csomagjába –, hanem inkább azoknak az embereknek a szívében, akik az ajándékot kapták. Néha láttam is, hogy az utcán megszólítják, és hosszabban beszélgetnek velem. Azt is tudom, hogy voltak

közöttük olyanok, akik beavatták őt életük titkaiba. Mosollyal, őszinte szavakkal próbálták viszonzni szeretetét.

Erzsike (néni) nincs már közöttük, de rózsái az emberi szívekben ma is virágoznak. Figyelmeztetnek minket arra, hogy a legtöbb, amit a rászorulóknak adhatunk, az a szeretet, amelyet Istentől kapunk, és amellyel ajándékainkat átadjuk. Ezek a tettek pedig soha nem hervadnak el, sőt az idő múlásával a hála egyre szebbé teheti őket.

Ferenc atya

Több tízezeren csatlakoztak a világméretű szentségimádáshoz

„Jézus Krisztus az Alfa és az Omega!” mottóval szentségimádásra hívtak Krisztus király főünnepének előestéjén, november 24-én, a 2020-as budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülve az esemény szervezői.

A világméretű szentségimádáshoz negyven országból több tízezeren csatlakoztak. A regisztrációs adatok szerint a legtöbben a Fülöp-szigeteken gyűltek össze, Antipolo egyik templomában 509-en vettek részt az áhítaton.

Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) szervezői arra biztatták az érdeklődőket, hogy különböző helyszíneken, de egyetlen napon, együtt imádkozzanak azért, hogy az Oltáriszentségben velünk

lévő Krisztus legyen életünk Alfája és Omegája. Az esemény szervezői mindenkit arra kértek, hogy aki imádkozik a kihelyezett Oltáriszentség előtt, jelentkezzen a <https://corpusdomini.iec2020.hu/#/honlapon>.

A honlap számlálójának értéke szombat este óta is folyamatosan növekszik. A világméretű szentségimádásba természetesen a Kárpát-medencében élő katolikusok kapcsolódtak be a legtöbben, de harminckilenc más országból is voltak csatlakozók. Imádkoztak például a perui Limában, az ugandai központi szemináriumban, Algériában, az Egyesült Arab Emírségekben, Japánban, Kanadában, Új-Zélandon, valamint Bőjte Csaba testvér vezetésével Ausztráliában is.

A Kárpát-medencében sok helyen plébániák, iskolák, közösségek fogtak össze, és szerveztek közös programot. Az egyik magyarországi büntetés-végrehajtási intézet is csatlakozott az eseményhez, itt 76-an imádkoztak együtt. Az egyik amerikai helyszínről érkezett beszámolóban azt írják, hogy bár ott csak ketten tudtak részt venni a szentségimádáson, de hatalmas erőt adott nekik a tudat, hogy ezekben az órákban szerte a világon több tízezren ugyanúgy imádkoznak az Oltáriszentség előtt, mint ők.

A szentségimádási lánc folytatódik. A szervezők a 2020-as 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusig az alábbi három időpontban hívják imádkozni Krisztus király és úrnappa ünnepéhez kapcsolódva a hívőket:

- 2019. június 22., szombat
- 2019. november 23., szombat
- 2020. június 13., szombat

*Forrás: NEK Általános Titkárság
Magyar Kurír
2018. november 26.*

Családi események novemberben

A keresztség szentségében részesültek:

November 18: Rác Lilla Johanna

November 25: Nagy Kristóf és Szalók Melinda Ermelinda

Halottaink:

Kisházi Istvánné Brigitta (91), Polyák Nándor (67),
Bálint Jánosné Anna (84), Makki Mihály Béláné (83),
Kuszmán Tamásné Erzsébet (77), dr. Kiss Lajos (90)

Plébáninák rendszeres programjai

Miserend:

Újlaki plébániatemplom:

hétköznapokon: 6³⁰ és 18⁰⁰

vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Szent Mihály kápolna:

minden hó első vasárnap 16⁰⁰

minden hó 18-án 16⁰⁰ (kiv. január)

Szent István kápolna:

hétköznapokon: 17³⁰

vasárnap 9⁰⁰ és 11⁰⁰

Gyóntatás:

csütörtök: az esti szentségimádás alatt

péntek: az esti szentmise előtt

vasárnap: 10⁰⁰ - 10³⁰

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti szentmise után ½ 8-ig.

Zsolozsma: kedden és pénteken 7⁰⁰, vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én az este 6⁰⁰ (vasárnap esetén a reggel 9⁰⁰) órai szentmisét.

Gyermekek váró házaspárokért ajánljuk fel minden hónap első szombatján az esti 6 óras szentmisét.

Minden hónap 27-én zsolozsmát imádkozunk az esti szentmise előtt Szent Margit tiszteletére.

Együtt imádkozzuk a teljes rózsafüzért minden hónap első keddi napján 16 órától a Szent Margit teremben. (Bejárat a Bécsi útról, az iroda felől.)

Iroda:

(Bécsi út 32. Tel: 335-3573):

hétfőn és pénteken 10⁰⁰-tól 12⁰⁰ óráig,

kedd, szerda, csütörtök : 16⁰⁰-tól 18⁰⁰ óráig.

Karitász (Bécsi út 18.): szombat 16⁰⁰ - 19⁰⁰

Könyvtár: vasárnap 9⁰⁰ - 10³⁰ között.

Aki az egyházi hozzájárulást (adót) banki átutalással szeretné rendezni, megteheti ezt a plébánia OTP Banknál vezetett 11702036 - 20546803 számú számlájára történő befizetéssel.

A jótékony célú adományokat köszönettel vesszük az Újlaki Sarlós Boldogasszony Alapítvány OTP Banknál vezetett 11702036-20644877 számú számlájára történő befizetéssel, illetve banki átutalással.

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta. **Kiadja:** Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32.

Szerkesztő: Szaszovszky József, műszaki szerkesztő: Balogh András

Felélős kiadó: Beran Ferenc plébános